

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2024 r.,
sprawy **K. K.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt V Ka 839/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1566/20

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt V Ka 839/23, po rozpoznaniu apelacji złożonych przez K.K. i jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1566/20, skazującego K. K. za przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, oraz obowiązek naprawienia szkody na rzecz D. K. i S. P. , zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę łączną wymierzoną w pkt. V do roku pozbawienia wolności, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego Gdańsku złożył obrońca K. K. .
Zarzucił rażące naruszenia przepisów prawa, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. naruszenie prawa procesowego - art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 2 i 3 k.p.k., poprzez nierozważenie. bądź niedostateczne rozważenie przez sąd II instancji wszystkich zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu sądu I instancji oraz wniosków zawartych w apelacji obrońcy oraz apelacji własnej skazanego;
2. naruszenie prawa procesowego - art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k., poprzez nie dokonanie zmiany, ani uchylenia zaskarżonego orzeczenia sądu I instancji zgodnie z kierunkiem i zakresem środka zaskarżenia;
3. naruszenie prawa procesowego - art. 170 k.p.k. w zw. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k., poprzez niewyeliminowanie błędów postępowania przed sądem I instancji, polegających na oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonego i jego obrońcy, zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy;
4. naruszenie prawa procesowego art. 170 k.p.k. oraz 167 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k., poprzez niewyeliminowanie błędów postępowania przed sądem I instancji w zakresie nieprzeprowadzenia wymaganych dowodów z urzędu, jak i art. 170 k.p.k. oraz 167 k.p.k., jak i art. 4 k.p.k.. w związku z nieprzeprowadzeniem dowodów z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji;
5. naruszenie prawa procesowego art. 193 § 1 k.p.k., art. 193 § 3 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k., jak i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. - w zakresie, w jakim sąd II instancji nie wyeliminował uchybienia w postępowaniu przed sądem I instancji, polegającego na niepowołaniu biegłych odpowiedniej specjalności, którzy zweryfikowaliby zastosowanie blokady przez operatorów telekomunikacyjnych, dokonali wyceny wartości tych urządzeń (wysokości

szkody) oraz nieprzeprowadzeniu opinii uzupełniającej przez biegłego R. R. w zakresie badania podpisu „K. K. 1” na potwierdzeniu odbioru przesyłki, co wymagało wiadomości specjalnych;

6. naruszenie prawa procesowego - art. 368 § 2 k.p.k., art. 452 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. - w zakresie, w jakim sąd II instancji nie uwzględnił wniosków dowodowych rozpoznawanych na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 czerwca 2023 r.;
7. naruszenie prawa procesowego - art. 7 k.p.k., a także art. 7 w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k., jak i art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., w zakresie, w jakim sąd II instancji nie dokonał zmiany ustaleń sądu I instancji dotyczących zarówno strony podmiotowej i przedmiotowej zarzucanych czynów, przemawiających za winą i sprawstwem, podczas gdy ustalenia te dotknięte były błędem dowolności, pozostawały sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenie życiowego, były niepełne, a występujące w ich zakresie luki wypełniane były domniemaniami na niekorzyść K. K. ;
8. naruszenie prawa procesowego - art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. w zakresie, w jakim sąd I instancji powinien dokonać samodzielnej oceny praktyki operatorów komunikacyjnych blokowania urządzeń pod kątem jej zgodności z obowiązującym prawem, co nie zostało także dostrzeżone, ani rozważone w orzeczeniu sądu II instancji;
9. naruszenie prawa materialnego - art. 12 § 1 k.k. oraz art. 57b k.k. w zw. z art. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k., poprzez zastosowanie tych przepisów przez sąd I instancji oraz niewyeliminowanie tego uchybienia przez sąd II instancji przy kwalifikacji czynu oraz wymiarze kary za pierwszy przypisany czyn;
10. naruszenie prawa materialnego - 91 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. poprzez niezastosowanie konstrukcji ciągu przestępstw przy ocenie zachowań K. K. w ramach

pierwszego zarzucanego mu czynu, jak i przestępstw oszustwa przy sprzedaży telefonów oraz niewyeliminowanie tego uchybienia przez sąd II instancji;

11. naruszenie prawa materialnego - art. 13 § 2 k.k. i art. 14 k.k. w zw. z art. z art 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k., poprzez niezastosowanie przez sąd I instancji konstrukcji usiłowania nieudolnego oraz nierozważenie związanych z tym możliwości łagodzenia kary przy subsumpcji drugiego z przypisanego K. K. czynów, jak i niewyeliminowaniu tego uchybienia przez sąd II instancji;
12. naruszenie prawa procesowego - art. 46 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. - poprzez niezapewnienie udziału właściwie ustalonych pokrzywdzonych w postępowaniu karnym przed sądem II instancji (odpowiednio nie wyeliminowaniu tożsamego uchybienia przed sądem I instancji w ramach podniesionych przez stronę zarzutów);
13. naruszenie prawa materialnego - art. 46 k.k. w zw. z art. z art 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. - poprzez niewyeliminowania uchybienia sądu I instancji, polegającego na orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody na rzecz podmiotu niebędącego pokrzywdzonym (D. K.) oraz orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w wysokości przewyższającej faktycznie poniesioną szkodę przez S. P. oraz ewentualnie także D. K. ;
14. naruszenie prawa procesowego - art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k., w zakresie w jakim podniesiony na etapie apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary doprowadził do złagodzenia kary łącznej, a nie skutkował uchyleniem i korektą w zakresie kar jednostkowych;
15. naruszenie prawa materialnego - art. 53 k.k. oraz art. 69 § 1 k.k., a także rażącą niewspółmierność orzeczonej kary - jaką pozostaje kara jednego roku pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, orzeczona przez sąd II instancji jako kara łączna w miejsce kary łącznej orzeczonej przez sąd I instancji;

16. naruszenie prawa procesowego - art. 303 k.p.k. w zw. z art. 325a § 2 k.p.k. - poprzez niewszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie możliwego popełnienia przestępstwa z art. 233 k.k. przez oskarżonego po pierwszym przesłuchaniu w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy organy ścigania powzięły uzasadnione podejrzenie, że oskarżony mógł dopuścić się takiego przestępstwa, zamiast tego ponowne przesłuchanie oskarżonego w charakterze świadka (które to uchybienie nie zostało dostrzeżone przez sąd II instancji przy ocenie prawidłowości przeprowadzenia drugiego przesłuchania w sprawie);
17. naruszenie prawa procesowego - art. 190 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak skutecznego pouczenia K. K. , słuchanego w charakterze świadka, o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań podczas pierwszego przesłuchania (które to uchybienie nie zostało prawidłowo rozważone przez sąd II instancji przy ocenie prawidłowości przeprowadzenia drugiego przesłuchania w sprawie);
18. naruszenie prawa materialnego - art. 233 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zachowania K. K. wyczerpały znamiona przestępstw stypizowane w tych przepisach (niewyeliminowanie uchybień sądu I instancji w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz na etapie subsumpcji).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego K. K. **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1566/20, i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Marzena Wrzask – Zastępca Prokuratora Rejonowego Gdańsk - Oliwa w Gdańsku w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego K. K. , wniosła o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 24 października 2023 r., [...])

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Trafnie zauważył Zastępca Prokuratora Rejonowego Gdańsk - Oliwa w Gdańsku w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego K. K. , iż cyt. „Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 2 i 3 k.p.k. poprzez nierozważenie, bądź niedostateczne rozważenie przez sąd II instancji, wszystkich zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu sądu I instancji oraz wniosków zawartych w apelacjach. Zarzuty: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, które można zbiorczo określić, jako deklaratywnie wskazujące na naruszenia przepisów postępowania, w istocie godzą w podstawę faktyczną wyroku sądu I instancji, akcentując nieprzeprowadzenie - zarówno z urzędu i na wniosek, szeregu dowodów, jak i skutki takiego postąpienia sądu. Kolejna grupa zarzutów (zarzuty: 9, 10 i 11) dotyczy naruszenia prawa materialnego i procesowego, a to: art. 12 § 1 k.k. oraz art. 57b k.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k., poprzez zastosowanie tych przepisów przez sąd I instancji oraz niewyeliminowanie tego uchybienia przez sąd II instancji, przy kwalifikacji czynu oraz wymiarze kary za pierwszy przypisany czyn; art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. poprzez niezastosowanie konstrukcji ciągu przestępstw przy ocenie zachowań w ramach pierwszego czynu zarzucanego K. K. , jak i przestępstw oszustwa przy sprzedaży telefonów oraz niewyeliminowanie tego uchybienia przez sąd II instancji; art. 13 § 2 k.k. i art. 14 k.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k., poprzez niezastosowanie przez sąd I instancji konstrukcji usiłowania nieudolnego oraz nierozważenie związanych z tym możliwości łagodzenia kary przy subsumpcji drugiego z przypisanych czynów, jak i niewyeliminowaniu tego uchybienia przez sąd I instancji. Dalsza część uchybień (zarzuty: 12 i 13) koncentruje się na kwestii orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. Wedle skarżącego niewłaściwym było niewyeliminowanie przez sąd II instancji błędu sądu I instancji polegającego na orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody na rzecz D. K. i orzeczeniu tegoż w wysokości przeważającej faktycznie poniesioną szkodę przez S. P. oraz ewentualnie D. K. . Ponadto uchybienie sądu II instancji miało polegać na niezapewnieniu udziału w postępowaniu właściwie ustalonych pokrzywdzonych. Obrońca postawił również zarzuty ogniskujące się wokół niewspółmierności orzeczonej wobec K. K. kary (zarzuty: 14 i 15), a nadto — ponownie mieszając zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego (oraz *de facto* - bez wysłownienia — błąd w ustaleniach faktycznych) zarzuty godzące w niezasadne przyjęcie, iż K. K. swym czynem wyczerpał znamiona typów czynów zabronionych z art. 233 k.k. i art. 286 § 1 k.k. (zarzuty: 17 i 18).” Wskazane w kasacji zarzuty, mimo próby nadania im przez obrońcę skazanego postaci wymaganej dla prawidłowego sporządzenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, w realiach niniejszej sprawy nie pozwalają na przyjęcie, że mamy w rzeczywistości do czynienia z

rażącym naruszeniem prawa i to popełnionym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, który rozpoznawał dwie apelacje złożone od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1566/20. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, w którym to postępowaniu kwestionuje się właśnie orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd a quo. Należy również zauważyć, że kontrolą kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie wyłącznie, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Zarzuty kasacji obrońcy skazanego K. K. w większości stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych i *de facto* dotyczą orzeczenia Sądu I instancji, a nie orzeczenia Sądu Okręgowego w Gdańsku, który był sądem odwoławczym w niniejszej sprawie. Z kolei te, które ewentualnie mogłyby dotyczyć postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku, sprowadzają się tak naprawdę do negowania oceny zgromadzonych dowodów, bądź kwestionowania opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla K. K., co – jak wiadomo – nie może być podstawą skutecznego zarzutu rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w postępowaniu kasacyjnym (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK 418/16, LEX nr 2312035). Nie ulega wątpliwości, że skuteczność zarzutu kasacyjnego - naruszenia art. 7 k.p.k., zależy od wykazania, że sąd odwoławczy poczynił nowe lub odmienne, niż sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów. W niniejszej sprawie zaś Sąd Okręgowy w Gdańsku nie poczynił żadnych nowych ustaleń faktycznych, co czyni zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. bezzasadnym. Trafnie wskazano w odpowiedzi na kasację, że w tej sprawie w sposób jednoznaczny ustalono *modus operandi* K. K., a zarzuty nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w Gdańsku dowodów, w szczególności na okoliczności dotyczące weryfikacji zastosowania blokad przez operatorów telekomunikacyjnych, czy też zbadania podpisu na potwierdzeniu odbioru przesyłki, nie mogą być uznane za zasadne, gdyż prawidłowo ustalono stan faktyczny.

Część zarzutów kasacyjnych kwestionuje jakość dokonanej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji oraz jej efekt. Sprowadzają się one do wykazania, że Sąd Okręgowy w Gdańsku nie rozważył w należyty sposób zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji obrońcy K. K. . W rzeczywistości jednak kasacja nie kwestionuje sposobu przeprowadzenia kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, a więc skutecznie nie zarzuca naruszenia prawa procesowego, ani go nie uzasadnia, zmierza natomiast do ponowienia kontroli odwoławczej w postępowaniu kasacyjnym. Oczywistość takiego zabiegu zwalnia Sąd Najwyższy od potrzeby powielania przekonywującej argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku. Wydaje się, że sformułowane w kasacji zarzuty są w znacznej części wynikiem niezbyt wnikliwej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w Gdańsku, po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej zaaprobował w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, odwołując się do argumentacji Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy skazanego, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie wskazane w apelacji, a następnie powtarzane w kasacji były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje, tyle, że nie spełnia wymogów o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 – 467, Warszawa 2014, s. 1431 – 1432). Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji z apelacji (por. W. Koziół, Uzasadnienia rozstrzygnięć Sądu

Najwyższego w sprawach karnych, w: I. Rzucidło – Grochowska, M. Grochowski (red.), *Uzasadnienia decyzji stosowania prawa*, Warszawa 2015, s. 290 – 303). Również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – dalej powoływany jako ETPCz, wskazuje się, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPCz z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61).

Nie są zasadne również zarzuty odnoszący się do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 233 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.p.k. Wskazać bowiem trzeba, że skarżący próbuje wykazać nietrafność zastosowania obu wyżej wymienionych norm, w istocie przez zakwestionowanie ustaleń faktycznych, rzutujących na znamiona typu czynu zabronionego, co jest zabiegiem w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalnym (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, *Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz*, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Za niedopuszczalny natomiast należy uznać zarzut objęty pkt. 15 kasacji, a mianowicie zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności (por. treść art. 523 § 1 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy rozstrzygnął, jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ał]

